

Foaie săptămânală de folos tuturor creștinilor

— Intocmită de preotul IOSIF TRIFA —

ANUL II.

Nr. 50

SIBIU,

13 Decembrie

1931.

Supliment la foaia „Lumina Satelor” | Un număr din foale costă: Lei 2'50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.”) 100 Lei

O mare biruință.

Oastea Domnului închide o cârciumă, o curăță, o reface și o preface într'o casă de adunare spre slava lui Dumnezeu.

Dela Oastea Domnului din comuna Poiana-Mărului, jud. Brașov, primim mult grațioasă înștiințare de mai jos:

Prea cucernice Părinte și sămănătorule de lumină! Vă fac cunoscut că după ce s'a înființat Oastea Domnului și la noi în Poiana Mărului, jud. Brașov, un cârciumar de aici cu numele Ioan Enescu, la stăruințele cuvivoasei sale femei, care este de o inimă bună și a fost cea dintâi în Oastea Domnului, a lăsat cârciuma și localul acela care era pus în slujba diavolului, l'a curățit și împodobit frumos și l'a pus în slujba Domnului și în localul acela unde se vorbea urâte și murdare, sudalme, certuri și bătăi, astăzi se înalță rugăciuni și cântări în Domnul.

Noi ne adunăm odată în în săptămână Miercuri sara în număr de peste patruzeci ostași și ostașe având în mijlocul nostru pe bunul păstor sufletească, preotul Moise Micu care este un neobosit lucrător în via Domnului. Facem rugăciuni, cântări și cetiri din Biblie și rugăm pe Domnul și pentru sănătatea Sfinției sale.

Noi n'am știut cât de dulce este viața cu Domnul și cât de dulce este hrana sufletească. Acum zicem și noi cu apostolul, cine ne va mai despărți pe noi de dragostea lui Dumnezeu? Nimenia!

Aducem călduroase mulțumiri sorei noastre Maria Enescu și zicem ca Domnul

să-i răsplătească ostenele, să-i îndrepteze pașii ei și localul acesta bine înfrumusețat pe care l'a pus în slujba Domnului, să-l găsiască dincolo de mormânt. Vă sărut mâna cu dragoste rugându-vă a pune raportul în foaia Oastea Domnului.

Ioan Flangia, cântăreț
al Bisericii și Secretarul Oastei,
Poiana Mărului.

Cred că e de prisos să mai tâlcuim această mult grațioasă înștiințare. La Poiana Mărului, Oastea Domnului a avut o mare izbândă: a închis o cârciumă, a curățit-o, a refăcut-o și a prefăcut-o în o casă a Oastei unde răsună rugăciuni și cântări de slavă lui Dumnezeu.

Ce lucru minunat! O adevărată biruință a Duhului sfânt. Ferice de cele două suflete — preabuna noastră soră ostașă și soțul ei — cari au trecut, împreună cu casa lor, prin această schimbare din temelie a casei lor și vieții lor, ca și oarecând Zacheu din Evanghelie. Bunul Dumnezeu să-i ajute cu al Său dar să petreacă până la sfârșitul vieții lor în această viață nouă.

Această minunată izbândă a Oastei am pus-o aici în ffuntea foii ca pe o veste de bucurie pentru Oastea din toată țara — și ca cel mai bun răspuns criticanților noștri. Aceasta este a 16-a cârciumă pe care a închis-o Oastea Domnului. Slăvit să fie Domnul!

Un mare luptător în Oastea Domnului

Ostașul Domnului, Lt.-Colonelul Ionescu Coman care a jertfit 1 milion pentru zidirea alor 4 biserici — și a umplut un ținut întreg cu cărți și foi religioase.

În numărul 36 al foii acesteia s'a publicat un raport al Oastei Domnului din Tecuci, unde se vorbea pe larg despre râvna și jertfele preaiubitului nostru frate luptător, colonelul Ionescu Coman din Tecuci. A jertfit 1 milion pentru zidirea alor 4 biserici din 4 sate cu oameni săraci. Se mai amintea în acel raport încă un preafrumos dar: 4 vaci cu lapte pentru 4 familii sărace din 4 sate. Ce lucruri minunate!

Sfințirea celor 4 biserici s'a făcut în cadrul de mare praznic și bucurie pentru credincioșii de acolo. Dăm mai jos chipul uneia din cele 4 biserici: biserica din comuna Matca, a cărei sfințire s'a făcut la 17 Mai 1931.

Noi mulțumim lui Dumnezeu că avem în tabăra Oa-

stei un astfel de suflet mare. Colonelul Ionescu Coman este un aprig vestitor al Oastei. Într'o scrisoare ce ne-a trimis spunea că prin cărțile dela Oastea Domnului a aflat calea mântuirii, și drept recunoștință pentru acest ajutor sufletească — a umplut un ținut întreg cu foi și cărți religioase. Numai din cartea cu Oastea Domnului ne-a cerut 200 de exemplare.

Ce lucru minunat! Un colonel ajutând deșteptarea și mântuirea sufletească a poporului! Cu adevărat, astfel de lucruri mari numai dela Domnul puterilor și darurilor pot veni.

Preaiubitului nostru frate luptător, noi îi trimitem și din acest loc frățeștile noastre salutări rugând pe Domnul de sus să-i dea ajutor și binecuvântare în lucrarea ce o face și bogată răsplată cerească.

Rapoarte.

Din Bucovina.

O mare bucurie au avut frații ostași din Pătrăuții de jos (pe Sirete) la 1 Noembrie, participând la nunta fratelui lor Ilie Zamoșul. După slujba cununiei, nuntașii au plecat spre casă în cântece religioase, de se mira întreg poporul. Au luat parte frații ostași din comunele Frătăuții noi, Horodnicul de sus, Horodnicul de jos, Vicovul de jos. Fratele George Teliagă din Horodnicul de jos și fratele Ioan din Frătăuții noi au ținut o predică foarte frumoasă.

Ne trimite această înștiințare Ion Procopoiaie secretarul Oastei din Pătrăuții de jos, pe Sirete.

»In zilele acelea va fi vreme de năcaz, de care n'a fost niciodată de când sunt neamurile pe pământ... mulți se vor curăți, se vor albi, se vor lămurii, (în aceste năcazuri), dar cei fărădelege vor nelegiui» (Daniil 12, 1—10).

Cei răi vor face răul și nici unul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege (Daniil 12, 10).

Alte 10 gâcitori Biblice.

51. Cine sunt acei oameni, cari trăesc cu toate că sunt morți?

52. Care e cea mai minunată făgăduință în Noul Testament?

53. Cine și-a dorit moartea, pentru că-l durea capul?

54. Cine a făcut într'o zi trei jurăminte și n'a ținut nici unul?

55. Pentru-că n'a redobândit lov și numărul copiilor în-

doit, după cum a dobândit numărul turmelor sale?

56. Cine e cel mai vechiu profet despre care știm noi?

57. Care e cea mai veche cetate din Biblie?

58. În care războiu din Biblie, cavaleria și-a mâncat toți caii afară de cinci?

59. Unde se amintește în Biblie mai întâi și mai pe urmă cuvântul »Mântuitor»?

60. Sunt două locuri în Biblie unde într'un singur verset sunt amintiți împreună judeii, creștinii și păgânii. Cari sunt acele două locuri?

Evangelhia de Duminecă: pilda celor chemați la cină.

Acum Duminecă avem la rând Evangelhia dela Luca cap 14 vers 16—20. Un om a făcut cină și a chemat pe mulți. Dar cei chemați au refuzat invitarea. Unul avea de lucru cu țarina, altul își cumpărase boi, altul avea femeie tineră, etc. Atunci stăpânul casei, mănîndu-se a trimis pe la răspântiile drumurilor și a adus la cină pe cei ce nu fuseseră chemați: pe săraci, orbi, schiopi.

Cina din Evangelhie închipue împărăția lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor noastre prin Jertfa cea scumpă a Fiului Său, Jertfa crucii, Cina Domnului; stă în centrul mântuirii noastre sufletești (cetiți la Ioan 6, 48—56; 1 Cor. 11, 22—29).

Multe ar fi de spus despre Cina Domnului. Vom spune numai câteva pe scurt.

Cina Domnului s'a dat apostolilor în preseara când Domnul Isus se pregătea să-i părăsească.

Cina cea de taină le spunea apostolilor că Isus îi va părăsi, dar de altă parte îi asigură că El va rămânea deapuri cu ei și le va împărtăși neîncetat viață, putere și dar. Aceasta este și azi punctul cel dintâi din Cina Domnului. Ea ne asigură o legătură sfântă, o împărtășire sfântă și neîncetată cu Domnul vieții.

Prin Cina Domnului, noi stăm în neîncetată legătură cu El și El cu noi. »Iată stau la ușă și bat, de va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine« (Apocalips 3, 20).

A doua oară, Cina Domnului li s'a dat apostolilor în semn de frăție și frățietate între ei. Prin Cina cea sfântă, Domnul a voit să facă din apostolii Săi și din toți creștinii o familie de copii ai lui Dumnezeu, o familie de frați și surori cari iau parte cu toții la aceeași Masă.

A treia oară, Cina Domnului ni s'a lăsat spre iertarea păcatelor. Ea cuprinde Jertfa cea mare și sfântă prin care Mielul a rescumpărat păcatele noastre.

Așa au înțeles Cina Domnului apostolii și așa au înțeles-o creștinii cei dintâi. Cina

Domnului era pentru creștinii cei dintâi o hrană sufletească, o hrană regulată și nelipsită. Până prin veacul al 4-lea, creștinii cei dintâi se împărtășeau cu toții în fiecare Duminecă, după fiecare liturghie (liturghia e și făcută pentru a se împărtăși la sfârșitul ei toți credincioșii).

Această împărtășire în Domnul le dădea dar și putere să trăiască evangelhia Mântuitorului. »Și erau într-o învățătura apostolilor și într-o frângerea pâinii și într-o rugăciune... și era una sufletul și inima lor« (Faptele Apost. 4, 22 și 4, 32).

Dar în curgerea vremilor răvna creștinilor pentru Cina Domnului a scăzut. Unde am ajuns în ziua de azi? Azi poți număra pe degete pe cei cari se împărtășesc cu Cina Domnului.

Ah! ce înțeles mare și ce putere mare este în Cina Domnului. Dar poate tocmai pentru asta, diavolul s'a silit să schimonosească înțelesul ace-

stei taine și să silește să-i țină pe oameni departe de ea. Diavolul a scornit credința că Cina Domnului ar fi numai pentru oamenii cei betegi și bătrâni. Creștinii de azi așteaptă boala și moartea să-i apropie de Cina Domnului.

De când eram preot la țară, îmi aduc aminte că am fost chemat odată să împărtășesc pe un bolnav. Dar bolnavul trăgea de moarte (nu se simțise »destul de bolnav« să mă cheme mai curând). Atunci căsenii făcură un lucru grozav. Luară o lingură, căscară cu puterea gura muribundului și punând în ea un mic căluș, mă poftiră să-i torn pe gură sf. Împărtășanie ca »să nu moară necuminecat«.

Dragii mei — le-am răspuns eu — taina aceasta nu se dă cu puterea. Ea trebuie primită cu voința omului și cu pregătire sufletească. Domnul nu este un spărgător de uși sufletești. El așteaptă ca omul să-i deschidă el însuși ușa inimii sale. Puterea acestei taine

nu stă numai în bucăți de pâine, ci în legătura ce și-o face omul — prin această taină — cu Isus Mântuitorul și cu Dumnezeu. Dar această legătură trebuie să și-o facă omul până trăește, căci la moarte iată vedeți e prea târziu, e prea târziu...

Și iarăși pe alții îi sfătuie satana să se împărtășească fără nici un folos sufletește. De când slugiam ca preot, îmi aduc aminte de un om bătrân care se cobora regulat, de sus dela munte, în fiecare post al Paștilor și se cumineca. Dar după împărtășire, trăgea de popas la un birt, scotea merindea din traistă, comanda o țuică, două, trei... și pe urmă se îmbăta și cânta cântece lumești. În aceeași zi se cumineca din două păhară: și din păharul Domnului și din păharul diavolului. Se cumineca și cu duhul Domnului și cu duhul diavolului cu toate că apostolul Pavel spune apriat: »Nu puteți bea păharul Domnului și păharul dracilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa dracilor« (1 Corinteni 10, 21).

O astfel de împărtășire nu folosește nimic.

O, ce taină mare și sfântă este Cina Domnului! Câți însă folosesc puterea acestei taine? Domnul ne chiamă pe toți la Cina Lui, la o viață trăită în legătură și împărtășire cu El. Dacă toți am cina regulat cu El și El cu noi, ar fi plină lumea de copiii lui Dumnezeu, ar fi plină lumea de frați și surori în Domnul.

Dar Cina Domnului este o taină părăsită, de aceea lumea e plină de »creștini« ce se urăsc și se dușmănesc unii pe alții.

Tâlcuirea aceasta e luată din cartea »Mai lângă Domnul Meu« (ediția cea dintâi) și am dat-o aici ca un îndemn, fiind vremea când tot creștinul cel adevărat se pregătește — prin mărturisire și împărtășire — pentru primirea Celui născut în Vitileem. Am dat această tâlcuire și ca un răspuns *criticiei dela Arad*, care a scris că Oastea Domnului nu vorbește despre taina sf. Împărtășiri. Facă bine criticianții noștri să citească mai întâi cărțile și foile noastre și apoi să grăiască.

Bogatul și pădurea.

O întâmplare adevărată.

O delegație de oameni săraci din o parohie săracă se prezintă la un bogat care avea și păduri, să-i ceară ceva lemn gratuit pentru a-și clădi și ei o bisericuță.

Proprietarul fiind tocmai la pădure, îl cercetează acolo.

Domnule, uită am venit la dta pentru asta și asta... vrem să ne facem și noi o bisericuță și dacă bunul Dumnezeu te-a dăruit cu o pădure așa de frumoasă, te rugăm și pe dta să ne ajuți cu ceva lemn... noi suntem trimiși oamenilor din satul nostru să te rugăm pentru asta...

Nu vă dau nimic — răspunse aspru bogatul... pădurea se ține cu cheltueli mari... nu-i vreme acum de pomeni...

La acest răspuns, se desprinde dintre oameni un moș cărunt. Cu glas blajin el zice: dragă dle, dacă nu vrei să ne dai nimic, noi ne vom duce. Bunul Dumnezeu poate ne va da dintr'alt loc. Dar înainte de-a pleca, eu vreau să te întreb o vorbă: care-i bradul dtale din pădurea asta?

Ce brad? — răspunse bogatul... toată pădurea-i a mea.

Va fi, dar când vei pleca din lumea aceasta, vei lua cu dta de aici numai un brad; ba încă nici acela întreg, ci numai 4 scânduri cât îți va trebui pentru sicriu...

...și cu aceste vorbe, oamenii plecară.

Era de cătră seară. Ce s'a întâmplat în noaptea aceea nu se știe. Dar dimineața, oamenii

din satul cu rugarea primară înștiințare din partea bogatului că pot veni să-și ia gratuit din pădure tot lemnul ce le trebuie pentru bisericiuța lor.

(Luată din tâlcuirea Evangelhiilor, ce se fac în adunarea Oastei, din Sibiu).

Rapoarte.

La Urzica—Romanați.

În ziua de 8 Noemvrie ne-am adunat în comuna Urzica cu frații întru Domnul din comunele: Dabuleni, Grojdibod, Brastavețu, Vișina-veche, Obârșia-nouă, Obârșia-veche și Stăvari.

După terminarea sf. Liturghii, Părintele Păslariu a ținut predică despre Oastea Domnului arătând truda Părintelui Trifa și lupta pentru mântuirea sufletelor. După masă ne-am adunat la școală începând programul.

Se cântă »Tatăl nostru«, apoi fratele Stan Fl. Oprîș deschide adunarea, propunând ca în ședința viitoare să facem o colecție toți frații pentru a ajuta tipografia Oastei.

Apoi sora Raicea Paraschiva dă o mișcătoare cetire, arătând »că să iubim pe vrășmași noștri«, Diaconu Marin vorbește despre talanți, Dumitru Gălan despre darul preoțesc, Petre Stoica novice, »Vai de acela prin care vine sminteala«.

Apoi frații din comuna Grojdibod îmbărbătați de Preotul lor paroh încep cântările: »Mă duc la Golgota«, »Nu ne trece cu vederea«, lacrimi ferbinți au picurat din ochi adunări. Apoi eșind în stradă și văzând hora, frații din Grojdibod încep iarăși cântările, unde mulțime de băeți și fete stau și ascultă storcând lacrimi, apoi ne despărțim.

Rog să binevoiți a trece în Oastea Domnului pe Ion I. Bădescu și Ioan I. Butoi din Stăvari.

Petru Stoianovici, ostaș,
Vișina-veche—Romanați.

In școala cea mare a Duhului sfânt: despre focul cel ceresc.

Cu ajutorul Domnului vom continua și cu învățăturile din școala cea mare a Duhului sfânt, pe care le-am întrerupt în anul 20 din anul 1929. Spuneam că în Biblie sunt 6 simboluri ale lucrării Duhului sfânt: vântul, focul, apa, oleul, porumbelul și pecetia.

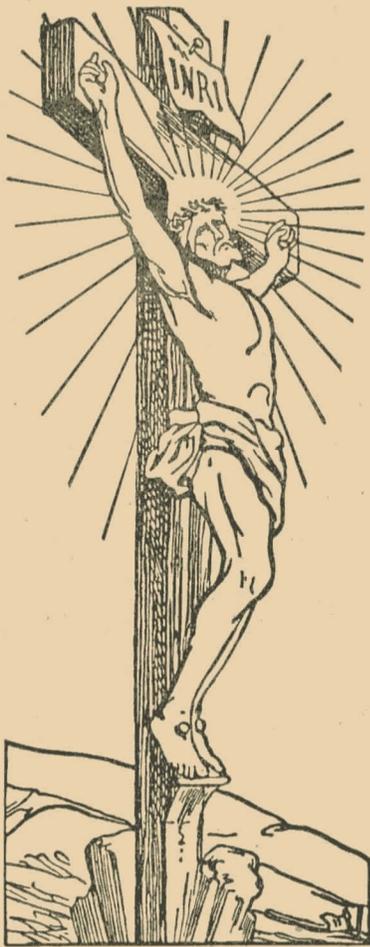
Despre vântul cel ceresc am vorbit pe larg, iar acum suntem la focul cel ceresc. »Lecția« din urmă o încheiam așa: Vechii Greci și Romani credeau că focul a fost furat și adus din cer de un erou al ceriului, care mult a pățimit pentru această binefacere.

E vorba despre legenda lui Promoteu. Legenda spune că acest Promoteu — un mare iubitor de oameni — a furat focul din cer și l'a coborât în slujba oamenilor. Pentru aceasta, zeii din cer i-au dat o pedeapsă groaznică: a fost legat de o stâncă și un vultur uriaș îi mânca neconținut ficatul, care iarăși creștea la loc, anume să sporiască chinurile celui osândit.

Promoteu a fost un erou al focului; un erou care a pățimit cumplit pentru dragostea lui față de oameni. Prin jertfa lui se spune că a venit în lume darul focului.

Am pus pe acest Promoteu aici în tâlcuirile noastre pentru că istoria lui se potrivește foarte mult cu învățătura despre focul cel ceresc. Ce dar mare pentru viața noastră cea sufletească este focul cel ceresc al Duhului sfânt! Iar focul acesta ne-a venit și el prin o jertfă mare și sfântă. Darul și harul Duhului sfânt a venit în lume prin jertfa cea mare a scumpului nostru Mântuitor. Isus Mântuitorul este și El un Erou al focului ceresc, care din o dragoste nemărginită a coborât la noi pe pământ — și în sufletul nostru — focul cel ceresc al Duhului sfânt. A vestit El însuși acest mare dar: »Foc am venit să arunc pe pământ și cât mai mult doresc să fie aprins« (Matei 24, 12).

Cu câtă jertfă și cu câtă suferință a fost adus în lume acest foc! Focul cel ceresc a venit în lume prin groaznicele suferințe de pe Crucea Golgotei. A venit prin o jertfă care întrece toate jertfele și suferințele din lume. Despre Promoteu, eroul focului lumesc, spune legenda că o zeiță s'a îndurat de el și a

pus capăt suferințelor sale. I-a închis rana și l'a dezlegat.

Dar despre Isus, Eroul focului cel ceresc, spun Scripturile că în decursul groaznicelor sale suferințe nu s'a îndurat nime de El. »Dumnezeu meu, Dumnezeu meu, de ce m'ai lăsat« a strigat Isus de pe Crucea Golgotei (Matei 27, 46).

Tatăl ceresc îl părăsise pentru că Isus luase asuprași păcatele tuturor oamenilor din toate vremile, iar Dumnezeu nu poate iubi păcatul. Pământul îl batjocorea și cerul îl părăsise pentru păcatele noastre. Și toate aceste din dragoste pentru noi ca să ne lase nouă mântuirea... să ne lase focul cel ceresc.

»De folos este vouă să mă duc (și să mor) — le-a zis Isus apostolilor la Cina cea de taină — căci dacă nu mă duc, Mângâietorul, Duhul sfânt, nu va veni la voi, dar dacă mă duc, îl voi trimite vouă (Ioan 16, 5-7). Dar apostolii nu înțelegeau această făgăduință tristă, dar dulce. Ei se rugau pentru Isus să-l feriască Dumnezeu să nu i se întâmple așa ceva (Matei 16, 21). Adecă să nu moară. Ei cereau să se coboare toc din cer peste vrășmașii Domnului (Luca 9, 54). Dar

Domnul venise să coboare un altfel de foc din cer. El venise să coboare pe pământ focul cel ceresc al Duhului sfânt; focul dragostei, focul iubirii, focul mântuirii.

Neînțelegerea apostolilor adevărate și ea cât de slab era omul înainte de a se pogorâ în vasul lui de lut focul Duhului sfânt. Focul cel ceresc, darul Duhului sfânt, a aprins în suflete o lumină nouă, o lume nouă, o înțelegere nouă, o putere nouă, o viață nouă.

Iar acest dar ne-a venit prin sângele și suferințele de pe Crucea Golgotei. O, prea dulcele nostru Mântuitor! Oriunde este vorba despre un dar de mântuire sufletească, noi aflăm jertfa Ta cea scumpă. Toate darurile mântuirii noastre au țâșnit în clipa când jertfa Ta și suferințele Tale s'au încheiat cu cuvintele »Să-vârșitu-sa«. Slăvit să fi Doamne! Amin și deapauri să fi slăvit! Noi ar trebui să ne petrecem viața plângând neîncetat la picioarele Crucii Tale.

Focul cel ceresc, focul Duhului sfânt, a fost adus prin jertfa crucii; de aceea el se poate căpăta numai la picioarele Crucii. Numai un creștin ce trăește o viață aplecată și îngenunchiată sub brațele crucii, este un creștin ce »arde«.

Și numai aici, la această »vatră« de foc se poate încălzi și aprinde un creștin »rece«.

»Foc am venit să arunc pe pământ și cât de mult doresc să fie aprins« — a zis Domnul. El dorește ca fiecare creștin să fie un »aprins« pentru ca la rândul său și el să aprindă pe alții. Un creștin adevărat este — trebuie să fie — un purtător de foc ceresc. Un creștin »rece«, nu este creștin. Și nici cel »caldicel« (Apocalips 3, 16), ci numai cel ce »arde«. Focul cel ceresc face »nebuni« pentru Hristos... acest foc aprinde spini păcatelor și aprinde suflete pentru Domnul... din acest foc ies creștinii ce-i vii și adevărați. Fiecare om trebuie »să fie sărat cu acest foc ceresc« (Marcu 9, 49). (Va urma).

Merinde sufletească.

„Despre Acesta mărturisesc toți proorocii: că oricine care va crede în El va dobândi iertarea păcatelor, prin numele Lui“.

(Faptele Apostolilor: 10; 43).

Un tinăr zăcea pe patul de moarte. Trăise o viață foarte ușuratică. În boala lui l'a cercetat un credincios și i-a vorbit despre Isus. Tinărul a primit vestea mântuirii; l'a primit pe Domnul Isus și în El a găsit pace și liniște sufletească. Când i s'a apropiat ceasul morții, a găsit o mare mângâiere în cuvintele de mai sus și când ochii lui s'au întunecat, a rugat pe maică-sa: »maică, pune-mi degetul pe cuvântul acesta, oricine, căci dacă zice, oricine atunci și eu sunt între cei iertați«.

O fetiță fiind odată întrebată ce-i credința, a dat următorul preafrumos răspuns: »credința este aceea, când pe Atotbunul Dumnezeu îl prindem prin cuvântul Său«.

Și tinărul muribund l'a prins pe cuvânt pe Dumnezeu. Pentru viața sa și faptele sale n'a putut nădăjdui iertarea păcatelor lui, ci a murit cu încredere deplină în Isus Hristos, fiind sigur că păcatele lui erau iertate, crezând în Domnul chiar în ciasul din urmă, ca

odinioară tâlharul de pe cruce.

Unii își închipue credința de ceva lucru foarte greu, cașicând ar trebui multă caznă să facă și multă trudă să o găsească. Își închipue că au să lucreze tare aspru și să se frământă peste măsură, ca inimă lor să se umple cu credință.

Dar Isus nu dorește, ca să-l dăm ceva — în afară de inimă și sufletul nostru — ci El vrea, ca noi să primim dela El ceva; ca noi să-L primim pe El însuși. Ce altă ar fi credința, decât ca primindu-L pe Isus în inima noastră, să-l urmăm întru toate?!

Nu te teme, crede numai! Domnul te va primi. Cuprinzându-te la pieptul Său, îndurarea Lui va rămâne cu tine până la sfârșit. Vino numai, o, vino! păcătoșule, vino! Vai, ce frumos și preamărit va să fie odată, dacă mai apoi curățit de păcat și liber te va primi în sânul său Patria cerească. Vino la cuvântul lui Isus, vino la mântuire!

Pr. Cpt. T. Dr. Potcaș.

PAIANJENUL.

Sus în colțul din odaie
Un paianjen fără minte,
Fără frică și rușine-și
Tese pânza înainte.

Îl privesc cum se sucește
Se coboară se nălță,
Împletind cu dibăcie
Firișoare mici de ață.

Ce mai harnic și cuminte
Pare-acest paianjen mic;
Totuși câtă viclenie,
Într'un lucru de nimic!

Iată-l încet se retrage,
Într'un ascunziș al său;
Credeți că se odihnește?
Nu, pânzește ca un leu.

Și cum iată se rotește
Sbârnâind un fluturaș,
Cu aripile-aurite
Măruntel și dragălaș,

Fără voe se isbește
Chiar în pânza blestemată
Și din ascunziș dușmanul,
Se repede dintr'o dată,

Îl înșfacă după ceafă
Înșepându-l cu furie,

Și începe-apoi să sugă
Cu nespusă lâcomie.

Stai neroade-am zis atunci
Și luându-l binișor,
L'am zdrobit și eu de ciudă
Cu-o mișcare de picior.

Căci sunt doară împărat
Peste găze țărătoare,
Peste pești și dobitoace,
Peste pasări sburătoare.

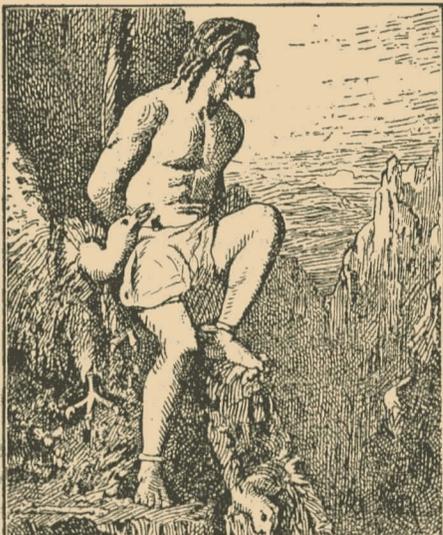
Dar câți oameni sunt în lume
Cu vicleană fățarie,
Care 'ntind atâtea curse
Și pândesc plini de mânie,

Ca paianjenii să verse
Sângele nevinovat;
Neștiind că sus în ceruri
Priveghiază un împărat.

Care poate să-i zdrobească
Fulgerând a sa mânie,
Și 'ntr'o clipă să-i coboare
Sau să-i stingă pe vecie.

Omule! când duhul urii
Te 'nboldește să faci rău,
Tu, răspunde-i: nu pot face
Căci mă vede Dumnezeu!

I. Tuduscic, inv.

Istorie mici cu înțeles mare.

Cine umblă să șadă pe două scaune...

Câtă înțelepciune a pus poporul nostru în vorba: cine umblă să șadă pe 2 scaune, rămâne pe jos... cine șade în două luntre, cade în Dunăre...

Pe unul ca acesta îl arată chipul de alături. Pe unul ce se răstoarnă vrând să șadă deodată pe 2 scaune. Vorba poporului vrea să spună că omul trebuie să fie totdeauna hotărât: ori-ori; ori cu una, ori cu alta. Dibuirea nu e bună. Cel ce umblă după doi iepuri, pe urmă rămâne fără nici unul.

Ce bine ar fi dacă și în viața cea sufletească ar pătrunde această înțelepciune a poporului. Inșă în viața cea sufletească vedem tocmai cele »2 scaune«. Mulțimea cea mare a creștinilor umblă să șadă deodată pe »2 scaune«: și pe scaunul lumii și pe scaunul Domnului... și cu lumea și cu Dumnezeu... și cu Hristos

și cu Veliar, cu toate că Evanghelia spune apriat, »că nu puteți slugi la doi domni« (Matei 6, 24), Cine vrea să fie prietin cu lumea, se face vrășmaș lui Dumnezeu (Iacov 4, 4).

Chipul de alături nu e de răs, ci este un strigăt de primedie cătră cei ce șed cu sufletul pe »2 scaune«... cătră cei ce sunt nici reci, nici calzi... cătră cei ce cred că pot slugi și lui Dumnezeu și diavolului... pot bea și din păharul Domnului și din păharul dracilor (1 Corinteni 10, 21).

Sfârșitul unei astfel de vieți, este osânda cea veșnică.

Deslegarea găcitorilor biblice din nrul 48.

Dăm în continuare deslegarea găcitorilor biblice cari s'au publicat în numărul 48:

41. Cine a văzut de pe o mică insulă, cea mai mare cetate dintre toate cetățile lumii?

Ioan pe insula Patmos. *Avocals 21, 10.*

42. Cine este cel mai păcătos om din lume?

Ev. 1 Timotei 1, 15.

43. Cine este acel rege care avea o armată de 307 mi și 500 oameni, comandați de 2600 de ofițeri?

2 Cronici 26, 12, 13.

44. Cine a fost rege numai atât cât a ținut o masă (un prânz)?

Adonia. 1 Regi 1.

45. În ce carte și în care capitol se vorbește despre un oraș cu 9 porți, și cum se chemau acele porți?

Neemia cap 3. Ierusalimul avea 9 porți: poarta oilor, poarta peștilor, poarta cea veche, poarta gunoierului, poarta izvorului, poarta lui Elișib,

poarta cailor, poarta apelor și poarta văii.

46. Unde e vorba despre cea mai lungă rugăciune?

Apocalips 4, 8: »Zi și noapte ziceau, Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu« (rugăciunile sfinților din cer).

47. Unde spune Dumnezeu că nu voește să asculte rugăciunea unui credincios?

Ieremia 7, 16 și 11, 14.

48. Unde se află cântarea cea mai duiosă și plină de iubire pentru cei întemnițați?

Psalom 126.

49. Cine este acela care la porunca Domnului a învățat pe de rost peste 40 versuri dintr'un capitol al Bibliei?

Cartea 5-a Moise 31, 19, 22; 32, 1-43.

50. Cine este acela căruia îngerii i-au făcut rost de o pălărie?

Zaharia 3, 5.

Dela Oastea Domnului din Sibiu.

O veste de bucurie adusă dela frații din București.

Acum Duminecă — praznicul sf. Nicolae — am avut o adunare plină de animație.

După deschiderea adunării, pr. Trifa tâlcuește Evanghelia Duminecii cu femeia cea cuprinsă de »duhul neputinții« și cu fariseii cari se supăraseră pentru tămăduirea ei. Se face legătură cu cei trei căzuți și aflați: fiul cel pierdut, oaia și drahma. Evangheliile ne arată că pentru fiecare din cei trei perduți s'a făcut »bucurie mare« pentru mântuirea lor, dar la fiecare a fost și cineva care s'a supărat pentru această mântuire. Se face legătură și cu Oastea.

Părintele Șecaș, venind dela București, și cercetând Oastea

de acolo, este rugat să ne spună cum i-a aflat pe frații de acolo.

Părintele ne spune lucruri mișcătoare. A aflat un grup de frați ostași — nu prea mare — dar legați prin o credință de fer pe care »și ceriul să se poată răzima«. Parola Oastei de acolo e: puțini și bine dospiți... în Oaste să se între prin »ușa cea îngustă«.

Indeosebi, părintele Șecaș ne spune că a fost mișcat de cunoștința ce a făcut-o cu cei doi conducători ai Oastei de acolo: frații Oprișan și Lascarov-Moldovanu.

Inchipuiți-vă, iubiții mei — ne spune Părintele — pe un senator (fr. Lascarov-Moldo-

vanu e și senator), om cu poziție aleasă, cu »greutate« mare cum s'ar spune... și el vine cel dintâi la adunare. Vine smerit și se așează smerit la locul lui. Și din înfățișarea lui poți ceti că ai în față o mare în care credința a lămurit și a liniștit totul.

Părintele reproduce părți mișcătoare din vorbirile lor, și spune că pentru toată viața lui îi vor rămânea imprimare, în sufletul său tiner, cele văzute și auzite acolo.

Adunarea noastră a urmărit cu cel mai mare drag și interes această comunicare și s'a bucurat din tot sufletul de

cele auzite, manifestându-și dorința ca odată și odată să putem și noi auzi pe acești frați iubiți.

Fiind ziua Preabunului nostru Ierarh, mitropolitul Nicolae, atât părintele Șecaș cât și părintele Trifa se alătură și în numele Oastei, la urările ce l'sau făcut azi, aducându-ne neîncetat aminte, cu recunoștință, despre părinteasca dragoste și purtarea de grijă ce o are Preabunul nostru Părinte față de noi.

5 fetițe au declamat foarte frumos și s'au cântat multe cântări, încheiând cu obișnuita rugăciune.

Pentru lucrul Domnului...

La Apelul fraților dela București pentru »lucrul Domnului«, sosesc mereu răspunsuri din »toate unghiurile țării«. Continuăm cu publicarea darurilor sosite.

Dela Oastea din Orade.

Prin părintele Valeriu Joja, am primit dela Oastea din Orade, un dar de 990 Lei, dela următorii:

Par. Andrei Lupșa	Lei 50	Petru Pamuți	Lei 50
„ Valeriu Joja	„ 50	Învăț. Gheorghe Popa	„ 40
Gavril Badea	„ 50	Alex. Șuteu	„ 50
Văd. Ana Noaja	„ 50	D-tru Moldovan	„ 50
D-tru Fildan	„ 50	D-tru Gavruța	„ 50
Florea Pintea	„ 60	Ilean Tincău	„ 50
Ioan Filip	„ 60	Raralia Drimba	„ 20
Nicolae Szentmikloși	„ 70	Văd. Batoe Petru	„ 20
George Hering	„ 30	D-tru Maciar	„ 20
Floare Avram	„ 30	C. D.	„ 50
Gavril Filimon	„ 40		

Dela școlarii din Berecuța.

Prin fratele Înv. Râmneanțu, am primit un dar de 100 Lei, dela micuții elevi ai școlii de acolo; micuții noștri frațiori ostași cari încă de pe acum fac și ei deprindere pentru »războiul cel sfânt«.

Dela Oastea din Ivănești—Vaslui.

Dela frații ostași din com. Ivănești—Vaslui am primit un dar de 410 Lei, trimiși prin fratele I. Fl. Miron.

Dela Oastea din Șipote—Iași.

Dela Oastea Domnului din com. Șipote—Iași am primit un dar de 200 Lei.

Alte daruri.

Pavel Râmneanțu și fiica Cornelia, com. Berecuța jud. Timiș	Lei 100	Ioan Oprian, Techirghiol jud. Constanța	Lei 70
Din comuna Bârlad: Gh. și Iordana Mavrodin	„ 100	Veronica Moldovan și văd. Miclea Marie, comuna Roșiș jud. Constanța	„ 40
Gh. Berlea	„ 100	Victor Deșliu cu soția și toată casa lui	„ 140
I. și Maria Mocanu	„ 40	Grigore Mitriță	„ 50
Th. Cucu	„ 60	toți din com. Izvoarele jud. Mehedinți.	
Din com. Tufenii d. Vale, jud. Teleorman: Ilie T. Sindie	„ 50	Din com. Brazi, județul Prohova: Nicolae I. Dumitrescu, cântăreț	„ 100
Cristea Pădure și soția Păuna Pădure	„ 50	Nic. I. Ioniță	„ 25
N. N., comuna Straja Bucovina	„ 20	Simion Iliescu	„ 25
Felician Nemoian, preot, Lapușnicel jud. Severin	„ 30	Efrosina Iliescu	„ 25
Maria și Ștefan Conachi, com. Mănăstioara jud. Putna	„ 100	Ana C. Panait	„ 25
Ecaterina Stroia, Nădlac jud. Arad	„ 50	Văd. Stanca Manta	„ 25
N. N., c. Nădlac j. Arad	„ 100	Văd. Ioană D. Marin	„ 25
Din comuna Crivina jud. Prahova: Nic. C. Iancu și soția Olimpia	„ 50	Ostașii Panaite Nicolau și Dumitru Iliescu, Galați	„ 120
C. Gh. Nedelcu și soția Elena	„ 50	Alex. Rădmanu, Telu jud. Brașov	„ 50
C. Dragomir Dumitrache cu soția Maria	„ 60	Ioan Boghean, comuna Tătăruși—Baia	„ 50
Maria C. Munteanu, jud. Tecuci com. Poiana	„ 50	Vasile Gh. Smău, comuna Tansa—Vaslui	„ 20
		Nec. H. I. al Vladii, com. Salcia j. Mehedinți	„ 25
		I. Miron, Chișinău—Bas.	„ 100

Mulțumim și din acest loc fraților ostași și tuturor dăruitorilor pentru dragostea ce ne-au arătat-o. Bunul Dumnezeu să răsplătească cu dar și ajutor de sus darurile și jertfele lor.